

»En fremtid for Europa efter euroen«

*Tale af Marco Zanni, medlem af Europaparlamentet, Italien,
på Schiller Instituttets konference, »At opfylde menneskehedens drøm«,
i Frankfurt, Tyskland, 25.-26. nov., 2017*

Marco Zanni: Endnu en tak til Schiller Institutet for denne invitation og for endnu engang at have arrangeret en så interessant konference. Talerne af de personer, der har talt før mig, bekræfter, at der er et globalt fællesskab, og ikke kun i Europa, Afrika og Kina, der tænker på en bedre fremtid for verdens befolkninger.

I dag vil jeg tale om Europas fremtid, for det står klart, at der er noget, der ikke fungerer godt på dette kontinent, og det står klart, at det, der finder sted, ikke kun er på et politisk niveau. Vi mødes her i Tyskland, og debatten om en fremtidig regering i dette land er tegn på, at der er noget galt. Men, vi må også tage den situation i betragtning, at vi lever i et mikro-økonomisk niveau, samt den kendsgerning, at den Europæiske Union ikke er i stand til at tackle og løse de tre hovedudfordringer og problemer, som de europæiske borgere i dag oplever. Det første af disse problemer, og det mest debatterede, er tydeligvis den økonomiske og finansielle krise, der stadig er levende på vores kontinent; det andet er problemet om intern sikkerhed og alle problemerne relateret til terrorisme; og det tredje er håndteringen af flytningestrømmen, som berører mange lande, og mit land Italien i særdeleshed pga. vores geopolitiske position som det europæiske kontinents bro i Middelhavsområdet.

Det er temmelig klart, at vi må udfordre den retorik, at der ikke er noget alternativ til den Europæiske Union, og med hvilken retorik det europæiske etablissement i de sidste tyve år har ført kampagne for, at den Europæiske Union er en politisk infrastruktur, der bør forblive og fortsætte ud i fremtiden. Denne superstat, denne institutionelle ramme for Europa, er ikke i stand til at løse problemer, er ikke i stand til at skabe bedre vilkår for europæere, og er ikke i stand til at opfylde de løfter, som europæiske politikere har afgivet, især efter afslutningen af den Kolde Krig og slutningen af 1980'erne.

Medlem af Europaparlamentet for Italien, Marco Zanni.

Tiden er således i dag inde til, at en ny, europæisk, politisk klasse tænker over, hvad der kunne være et alternativt projekt for Europa; som kunne stille spørgsmålstegn ved den eksisterende ramme for den Europæiske Union. Som jeg sagde, så stiller vi – og jeg selv personligt, som repræsentant for det europæiske og italienske folk i Europaparlamentet – spørgsmålstegn ved denne TINA-retorik (There is No Alternative – der er intet alternativ). For vi har behov for en alternativ, institutionel ramme for det europæiske folk.

Lad mig forklare en meget vigtig ting: De europæiske eliter forsøger at bruge termen »Europæisk Union« som noget, der er tæt på, eller kan sammenlignes med, Europa.

Xinhua/Marios Lolos

Græske pensionister protesterer i Athen, Grækenland, den 6. okt., 2017, imod de nye, planlagte runder af nedskæringer af deres indkomst under det tredje græske bail-out-program.

Jeg vil gerne understrege det faktum, at, efter min mening, er den Europæiske Union og Europa to meget forskellige begreber. Europa er et geografisk, historisk begreb, der omfatter mange lande. Den Europæiske Union er en politisk infrastruktur, en politisk ramme, der blev grundlagt i 1957, så det er her, men det har kun eksisteret i ganske kort tid, sammenlignet med Europas historie, og unionen omfatter kun 28 lande – en meget stor del af landene i Europa – men de udgør ikke alle landene og alle folkeslagene, der lever i Europa i dag.

Som jeg siger, så har den Europæiske Union ikke alene mislykkedes med at tackle problemerne for dette kontinents befolkning; men den Europæiske Unions politikker og politiske ramme gør disse problemer værre. De politikker og regler, som vi anvender, og som er blevet indbygget i den Europæiske Union i løbet af de seneste tyve år, skaber uoverensstemmelser og asymmetrier, ikke alene landene imellem, mellem landene, der deltager i Unionen og i Eurozonen, men også i befolkningen i det samme land. Tyskland er et af de bedste eksempler på, hvad der finder sted på landeniveau med denne ramme for den Europæiske Union.

De fattige mennesker, eller lad os sige, flertallet af mennesker, bliver negativt påvirket af de regler, man aftaler på EU-niveau, og eliten styrker deres magt til at forme europæisk lovgivning til at beskytte deres interesser. Denne situation forårsager vanskeligheder ikke alene i de såkaldte PIGS-lande, de sydeuropæiske lande Portugal, Italien, Grækenland og Spanien, men, som jeg sagde, også i de centrale, europæiske lande, såsom Tyskland, Holland og de skandinaviske lande. Og den politiske situation i disse lande beviser denne situation.

EU's fiasko

I det sidste valg besluttede de tyske vælgere ikke at støtte de mere traditionelle partier, Socialdemokraterne og fr. Merkels Kristendemokrater; de besluttede at støtte såkaldt populistiske, euro-skeptiske partier, højrefløjs- og venstrefløjpartier. Den stærke støtte til AfD (*Alternative*

für Deutschland) og ligeledes til de liberale, FDP (Frie Demokratiske Parti) i det seneste tyske valg, er også et tegn på, at folk og vælgere i det land, der fik de største fordele af europæiske regler og Eurozone-rammen, nu stiller spørgsmålstegn ved dette projekts fremtid, fordi dette projekt, Eurozonen og EU-reglerne, påvirker deres liv negativt. Situationen for de mennesker, der lever i det tidligere Østtyskland, er virkelig dårlig. Arbejdsløsheden er meget høj, folk lever af overførselsindkomster fra centralstaten og fra rigere regioner, og situationen er meget dårlig. Den kan sammenlignes med situationen i andre medlemslande, såsom Italien.

I Italien har vi stadig mange problemer med hensyn til ungdomsarbejdsløshed. Ungdomsarbejdsløsheden i Italien er tæt på 40 %, en uacceptabel rate. Den samlede arbejdsløshed er ved at stabilisere sig, men kun tæt på 11-12 %, endnu et uacceptabelt niveau. En makroøkonomisk indikator for arbejdsmarkedet, som ECB bruger til at anslå situation omkring arbejdsmarkedet i Eurozone-landene, viser, at raten i Italien er den højeste i den Europæiske Union. Den er tæt på 30 %; det betyder, at 40 % af vores arbejdende befolkning er under pres. Og den Europæiske Unions og Eurozonens politikker ikke alene tackler ikke dette problem, men styrker i stedet uoverensstemmelser og asymmetrier internt i landene.

Et andet problem, vi står overfor, relaterer til vores finanssystem og vores banksystem. Der finder en enorm debat sted i den Europæiske Union med hensyn til, hvad fremtiden skal være for vore finansinstitutioner. Efter den store finanskrisen i 2008 og efter statsgældskrisen, der ramte Eurozonen i 2010, besluttede de europæiske institutioner at etablere en række nye, meget omfattende regler i forsøg på at regulere bankindustrien i Eurozonen. Denne enorme mængde regler, denne nye ramme, hed Bankunionen. Den hvilede på tre søjler: Den første er fælles tilsynsmyndighed af de største finansinstitutioner i den Europæiske Union; den anden er den fælles afviklingsmekanisme (SRM), den såkaldte bail-in-regel. Dette er en fælles mekanisme på europæisk niveau, der intervenserer for at løse bankkriser, hvis en af disse store institutioner får vanskeligheder; og den tredje søjle, som der ikke er indgået aftale om – vi arbejder på det – er den fælles indskudsgaranti for alle lande i Bankunionen.

Det står klart, at disse nye rammer ikke fungerer godt. Denne rammes største fejltagelse var at forsøge at skabe regler, der kunne tackle konsekvenserne af en finans- og bankkrise, uden at gøre noget som helst for at forsøge at etablere instrumenter og værktøjer for at undgå årsagerne til en finanskrisen. Denne nye ramme for regler skabte mere ustabilitet i finanssektoren i Eurozonen, for nu er det ikke alene skatteborgerne, der, som det var tilfældet før, så at sige må deltage i bail-out (bankredning gennem statsmidler) af en stor finansinstitution; men også bankkunder og almindelige mennesker, der investerede deres opsparing i finansielle produkter – bankobligationer,

Hjemløs mand i Hamborg, Tyskland.

bankindskud eller andre, meget enkle finansielle instrumenter – har nu også måttet deltage i bail-in (bankredning ved at ekspropriere bankindskud) af bankinstitutioner. Europæiske politikere lovede i 2012, da man aftalte Bankunionen, at, med denne bankunion, ville skatteborgerpenge ikke længere blive brugt til at redde store finansinstitutioner. Hvad skete der i virkeligheden? Vi har nu tre års erfaring med flere end 10 banker, der er blevet »afviklet« i henhold til den nye ramme for Bankunionen. Der skete det, at, ikke alene måtte skatteborgerne deltage i afviklingen af banker, men også almindelige mennesker og sparere, der blev vildledt med finansielle produkter, måtte deltage i dette.

I Italien havde vi i 2017 to store problemer i relation til vores banksystem. Det ene var den pludseligt berømte afvikling og redning af *Banca de Monte dei Paschi di Siena*, der var én af verdens første banker, som blev grundlagt ved slutningen af det 15. århundrede, og som har opereret i Italien og hele Europa siden den tid. Det andet problem var afviklingen af to regionale banker, som var meget vigtige, fordi de lå i en af Italiens mest industrialiserede og udviklede regioner, Veneto. Jeg refererer til afviklingen af *Banca Popolare di Vicenza* og *Veneto Bank*, to venetianske banker, der blev afviklet i april 2017.

Prisen for afviklingen af disse to banker var meget høj. Flere end €20 mia. af skatteborgerpenge er blevet brugt til at redde disse to banker, og mere end €15 mia. i aktionærers merværdi, i obligationsindehaveres merværdi, er blevet brugt til at redde disse banker. Det er tydeligt, at disse rammer, ikke fungerer godt til at gøre vores finanssystem mere modstandsdygtigt, mere effektivt i at understøtte realøkonomien, mere effektivt i at understøtte investering i statslig infrastruktur, og som bedre understøtter sikringen af en stærk støtte til europæiske borgeres efterfølgelse af deres iværksætteraktiviteter, og så videre.

Der er brug for et alternativ

Det står klart, at vi har brug for en anden ramme.

Det store spørgsmål, som vi arbejder på, og som er meget vigtigt for Europas fremtid, er dette: Er den Europæiske Union den bedste, organisatoriske ramme, som vi kan skabe, eller som vi kan have i Europa, for at tackle disse meget vigtige problemer, som europæiske borgere i dag står overfor? Med et blik på, hvad der er sket i løbet af de seneste tyve år, og iflg. mine erfaringer i den europæiske institution fra de seneste fire år, er mit svar: »Nej. Helt klart, nej.«

Hvorfor? Fordi den Europæiske Union i dag, og de regler, som vi har aftalt på den Europæiske Unions niveau, forhindrer medlemsstater og regeringer i korrekt at tackle de problemer, som de europæiske folkeslag er underkastet.

Hvad kan vi gøre for at udfordre den Europæiske Unions retorik om, at »der er intet alternativ«, og som europæiske institutioner og europæiske ledere i dag bruger til at retfærdiggøre deres fiasko og fortsætte med dette mislykkede system? Vi må skabe en ny, organisatorisk ramme, der skal gå ud fra kernen i europæisk demokrati, dvs., medlemsstaterne. Vi må atter give medlemsstaterne myndighed, for at de kan forme den rette blanding af politikker, der kan tackle krisen i dag. Det betyder atter at give medlemsstaterne myndigheden til at fastlægge deres monetære politikker; myndigheden til at fastlægge den rette blanding af finanspolitikker, som de vil have. Det står klart, at en fremgangsmåde med »one size for alle« ikke kan fungere, og heller ikke gør det! En monetær enhedspolitik for 19 forskellige lande, der står over for 19 forskellige, økonomiske cyklusser, kan ikke fungere! Tyskland ville sandsynligvis have brug for en mindre imødekommende, monetær politik; Tyskland ville have brug for, at rentesatsen steg; Tyskland vil have brug for en afslutning af kvantitativ lempelse. Men det står klart, at Italien og andre lande har brug for en fortsat og øget konkurrenceevne og mere af en imødekommende, monetær politik.

Den kendsgerning, at vi har aftalt – og jeg vil afslutte med denne pointe – en regel om et statsbudget, der skal balancere, forhindrer europæiske lande og regeringer i at anvise passende midler til investering i infrastruktur, og dette finder ikke alene sted i Italien, men også i Tyskland. Statslige investeringer i infrastruktur i Tyskland er noget lave! De er ikke kommet sig efter finanskrisen.

Det står altså klart, at vi må skabe en ny ramme for regler i Europa for at kunne udfordre denne EU-ramme, som det er mislykkedes at tackle europæiske landes politikker. Vi må skabe et andet Europa, som kan være en bro mellem de asiatiske lande, udviklingslandene, de nye verdensmagter, der nærmer sig eliten, og USA. Dette er en rolle, som Europa kan udgøre, men, med EU's nuværende politik, med disse provokationer, som den Europæiske Union bringer ansigt-til-ansigt med Rusland, og med dette nye Projekt for Fælles Forsvar, der provokerende opstiller en masse militære styrker på Ruslands grænser,

vil fremtiden for Europa og de europæiske lande blive virkelig, virkelig barsk.

Vi må genvinde vores suverænitet. Vi må give myndighed tilbage til medlemsstater, ikke alene med hensyn til finanspolitik og monetær politik, men også med hensyn til diplomati; og vi må koordinere alle europæiske, suveræne lande for at skabe mere positive, politiske scenarier for Europa, og for vore historiske partnere uden for Europa – Rusland, Tyrkiet, Iran, Kina, afrikanske lande, Egypten og mange udviklingslande. Det vil blive meget vigtigt at skabe og etablere en samarbejdende »win-win«-fremgangsmåde, der kan være fordelagtig for ikke alene italienerne, ikke alene europæerne, men for folkeslag i hele verden, for at lette deres vilkår og for at skabe udvikling og muligheder for mennesker på det afrikanske kontinent for at standse disse flygtningestrømme, der påvirker den Europæiske Union.

Mange tak for jeres tid.

(Talen er oversat fra engelsk og kan ses i EIR fra 1. dec., 2017)